

Arrest

**nr. 341 066 van 12 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 16 juni 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 augustus 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker huwde op 23 mei 2023 met de Belgische T.H.

1.2. Op 27 november 2023 diende verzoeker op basis van dit huwelijk een aanvraag gezinshereniging in. Verzoeker werd op 4 juni 2024 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 30 december 2024 werd de echtscheiding tussen verzoeker en zijn echtgenote uitgesproken door de familierechtbank van Guelmin (Marokko).

1.4. Op 14 maart 2025 werd verzoeker door het bestuur verzocht om zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon worden getoetst of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen.

1.5. Op 16 juni 2025 trof het bestuur een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden (bijlage 21). Dit betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [N.]

Voorna(a)m(en): [M.]

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]1990

Geboorteplaats: [...]

[...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 27.11.2023 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 04.06.2024 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenoot van de Belgische T.H. (...) met wie hij zich vestigde.

Op 20.01.2025 ontvangt DVZ een mail van de stad Charleroi waarin staat dat mevrouw T. haar echtscheiding van betrokkene wenst ter kennis te brengen. Later maakt mevrouw zelf ook een afschrift over van de echtscheidingsakte. Daarop kan vastgesteld worden dat op 30.12.2024 de rechtbank van eerste aanleg van Guelmin de echtscheiding tussen betrokkene en de Belgische referentiepersoon heeft uitgesproken.

Overwegende dat artikel 30, §1 van het wetboek internationaal privaatrecht stelt dat een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd, kan nog geen rekening gehouden worden met de daarin gevonniste echtscheiding, nu het document niet voorzien is van een apostille.

Echter, overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Hoewel de echtscheiding dus nog niet overgeschreven werd in de Belgische registers van de burgerlijke stand, vormt het document wel een bewijs dat er geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en zijn Belgische echtgenote en dit sedert minstens 27.11.2024, datum waarop mevrouw T. haar verzoekschrift bij de rechtbank van Guelmin heeft ingediend. Zulks wordt bevestigd door een attest van 02.12.2024 waarin meester D.E.G. bevestigt dat zijn cliënte op 02.12.2024 voor de rechtbank van eerste aanleg van Guelmin is verschenen in het kader van een echtscheidingsprocedure. Tot slot moet ook vastgesteld worden dat betrokkene het einde van de relatie niet heeft betwist. Er werd hem op 14.03.2025 per brief de mogelijkheid geboden om zijn persoonlijke situatie te duiden omdat uit het administratief dossier bleek dat hij niet langer gevestigd was met de referentiepersoon in functie van wie hij het verblijfsrecht heeft verkregen. Betrokkene heeft geen enkel stuk overgemaakt waaruit kan blijken dat er, sedert mevrouw T. haar verzoekschrift tot echtscheiding heeft ingediend op 27.11.2024, nog sprake zou zijn van een minimum aan relatie tussen hemzelf en mevrouw.

Aldus is het niet onredelijk te stellen dat er sedert 27.11.2024 geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van betrokkene met zijn Belgische echtgenote.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij, zoals hierboven reeds genoteerd, op 14.03.2025 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 07.04.2025. Hij heeft naar aanleiding van onze brief de volgende stukken overgemaakt:

- Arbeidsovereenkomst onbepaalde duur met IKEA*
- Individuele rekeningen 2024*
- Loonfiches met START PEOPLE*
- Loonfiche maart 2025 IKEA*
- Verklaring geen steun OCMW*
- Certificaat opleiding reachtruckchauffeur*
- Deelcertificaten NT2*
- Getuigschrift maatschappelijke oriëntatie*
- Attest van inburgering*
- Blanco strafregister*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 02.06.2025 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 30.05.2023. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in. Zoals hierboven werd uiteengezet is het niet onredelijk te stellen dat er geen minimum aan relatie meer bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon sedert minstens 27.11.2024, datum waarop mevrouw T. om de echtscheiding verzocht bij de rechtbank van eerste aanleg van Guelmin. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar gezamenlijk gevestigd geweest. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)".) De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt bovendien nergens betwist.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 1e lid, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet bijgevolg aan geen der uitzonderingsregimes voorzien in artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam op 12.03.2023 aan in België (aankomstverklaring dd. 15.03.2023), nu dus iets meer dan twee jaar geleden wat nog een relatief korte periode is. Betrokkene verbleef tussen februari 2013 (administratieve controle vreemdeling dd. 07.02.2013) en 10.01.2017 (cf. terugnameverzoek Dublin dd. 24.01.2017) in België. Hij diende er verschillende asiel- en andere verblijfsaanvragen in, doch geen van deze aanvragen heeft tot een verblijfsrecht geleid. Tijdens deze periode kreeg betrokkene ook meermaals het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Bovendien was de band die betrokkene met België heeft ontwikkeld tijdens deze vier jaar niet zeer sterk. Hoewel hij het inburgeringstraject doorliep en taallessen volgde, verliet hij uiteindelijk België om zich in Spanje te gaan vestigen, waar hij het verblijfsrecht bekam én tewerkgesteld was.

Voor zijn terugkeer naar België verbleef betrokkene in Spanje. Bij zijn aanmelding voor een aankomstverklaring heeft hij een Spaanse verblijfskaart voorgelegd dewelke nog geldig is tot 07.06.2027. Uit documenten die overgemaakt werden door betrokkenes ex-partner blijkt bovendien dat hij tussen 01.10.2017 en 10.10.2022 in Spanje tewerkgesteld was. Er kan niet uit het dossier blijken dat hij zijn verblijfsrecht in Spanje verloren zou zijn, noch haalt hij zelf elementen aan met betrekking tot zijn banden met Spanje of met zijn geboorteland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is als warehouse co-worker tewerkgesteld voor IKEA. Voorheen heeft hij als interimair gewerkt en heeft hij een opleiding als reachtruckchauffeur gevolgd. Dat betrokkene aan zijn vaardigheden heeft bijgeschaafd en zodoende op de Belgische arbeidsmarkt is terechtgekomen, is zonder meer een positief element. Betrokkene vermijdt op die manier ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Echter volstaat deze tewerkstelling en het bijhorend inkomen niet om zijn verblijfsrecht te behouden gelet op de relatief korte ononderbroken verblijfsperiode in België, zijn sterke banden met Spanje, het gebrek aan elementen die wijzen op integratie op sociaal en cultureel vlak (zie hieronder) en het gebrek aan beschermenswaardige gezinsbanden met in België verblijvende personen (infra). Indien betrokkene meent dat hij louter op basis van zijn tewerkstelling een verblijfsrecht in België kan claimen, dan staat het hem vrij daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen. Deze beslissing belet hem dat niet.

Betrokkene legt een attest van inburgering en bewijzen dat hij Nederlandse taallessen heeft gevolgd voor. Dat deed hij reeds voor hij België begin 2017 verliet. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject met bijhorende taallessen verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde attesten niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Ook het voorgelegde blanco uittreksel van het strafregister vormt geen bewijs van integratie op sociaal of cultureel vlak. Van eenieder dat op het Belgisch grondgebied verblijft wordt immers verwacht dat hij zich onthoudt van het plegen van misdrijven en dit ongeacht of het om een Belg of vreemdeling gaat.

Wat de gezinssituatie betreft wordt nogmaals gewezen op het feit dat er blijkens het dossier sedert minstens 27.11.2024 geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. Hij staat thans als alleenstaande ingeschreven in het Rijksregister. Hij maakt geen gewag van andere gezinsleden met wie hij er een beschermenswaardig gezinsleven op nahoudt, noch van een relatie met een in België verblijvend persoon.

Van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk is geen sprake.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: *“schending van artikel 42 quater van de vreemdelingen-wet en kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurs-handelingen”.*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Art. 42quater. § 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De overige aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn,*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit,*

3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden.

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden

De Minister of zijn gemachtigde hield onvoldoende rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk.

Eisende partij is op 23.05.2023 getrouwd en verblijft reeds sinds 12.03.2023 in België.

Eisende partij doorliep een inburgeringstraject en volgde taallessen en is tewerkgesteld bij IKEA met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur.

Het langdurig verblijf van eisende partij wordt niet betwist door de verwerende partij, doch verwerende partij laat na om deze te betrekken in zijn beoordeling, terwijl dit een belangrijk element is die moet beoordeeld worden indien verwerende partij een einde wil stellen aan het verblijf.

De wet stelt duidelijk dat verwerende partij rekening moet houden met:

- de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk,*
- diens leeftijd,*
- gezondheidstoestand,*
- gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk*
- en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong*

Met al deze elementen moet rekening worden gehouden.

Door met één van deze elementen geen rekening te houden door te verwijzen naar de andere elementen, schendt verwerende partij artikel 42 quater Vreemdelingenwet en zijn motiveringsplicht.”

2.2. Kernpunt van verzoekers betoog is dat het bestuur onvoldoende rekening hield met en motiveerde aangaande de duur van zijn verblijf in het Rijk.

2.3. Verzoekers kritiek is derhalve enkel gericht tegen de door verweerder gedane beoordeling in de bestreden beslissing in het licht van artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Doordat het inhoudelijke kritiek betreft kan ervan worden uitgegaan dat verzoeker de motieven in het licht van voormelde bepaling afdoende heeft begrepen zodat de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is bereikt. Een schending van deze bepalingen blijkt bijgevolg niet.

2.4. Artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

2.5. Verzoekers kritiek is specifiek gericht tegen de beoordeling door het bestuur van de duur van zijn verblijf. Deze beoordeling luidt als volgt:

“Betrokkene kwam op 12.03.2023 aan in België (aankomstverklaring dd. 15.03.2023), nu dus iets meer dan twee jaar geleden wat nog een relatief korte periode is. Betrokkene verbleef tussen februari 2013 (administratieve controle vreemdeling dd. 07.02.2013) en 10.01.2017 (cf. terugnameverzoek Dublin dd. 24.01.2017) in België. Hij diende er verschillende asiel- en andere verblijfsaanvragen in, doch geen van deze aanvragen heeft tot een verblijfsrecht geleid. Tijdens deze periode kreeg betrokkene ook meermaals het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Bovendien was de band die betrokkene met België heeft ontwikkeld tijdens deze vier jaar niet zeer sterk. Hoewel hij het inburgeringstraject doorliep en taallessen volgde, verliet hij uiteindelijk België om zich in Spanje te gaan vestigen, waar hij het verblijfsrecht bekam én tewerkgesteld was.

Voor zijn terugkeer naar België verbleef betrokkene in Spanje. Bij zijn aanmelding voor een aankomstverklaring heeft hij een Spaanse verblijfskaart voorgelegd dewelke nog geldig is tot 07.06.2027. Uit documenten die overgemaakt werden door betrokkene ex-partner blijkt bovendien dat hij tussen 01.10.2017 en 10.10.2022 in Spanje tewerkgesteld was. Er kan niet uit het dossier blijken dat hij zijn verblijfsrecht in Spanje verloren zou zijn, noch haalt hij zelf elementen aan met betrekking tot zijn banden met Spanje of met zijn geboorteland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.”

2.6. Het houdt dus in dat verzoeker tussen 2013 en 2017 in een precaire situatie vertoefde in België, met verschillende asiel- en andere verblijfsaanvragen waarvan geen enkele tot een verblijfsrecht heeft geleid. Tussen 2017 en 2022 verbleef verzoeker in Spanje in het kader van een tewerkstelling. Hij kreeg een Spaanse verblijfskaart uitgereikt, geldig tot 7 juni 2027, waarbij niet blijkt dat dit verblijfsrecht verloren zou zijn gegaan. Tussen 2023 en 2025 verbleef verzoeker in het kader van de toegestane gezinshereniging met een Belgische vrouw in België. Verweerder oordeelt dat verzoeker *“nu dus iets meer dan twee jaar geleden wat nog een relatief korte periode is”* in België verbleef. Verweerder kan dus niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met het element *“duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk”* zoals opgenomen in artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Aangezien verweerder van oordeel is dat het verblijf tussen 2023 en 2025 als *“een relatief korte periode”* wordt beschouwd, kan verzoeker manifest niet worden gevolgd in zijn betoog dat zijn langdurig verblijf niet wordt betwist door de verwerende partij. Verzoeker brengt helemaal niets in tegen de door verweerder gedane beoordeling dat gezien verzoekers historiek (tussen 2013 en 2017 verbleef hij in België in een precaire situatie, tussen 2017 en 2022 verbleef hij in Spanje met een nog steeds geldige verblijfskaart en daarna, tussen 2023 en 2025 verblijft hij in België in het kader van gezinshereniging), enkel rekening wordt gehouden met zijn verblijf in België tussen 2023 en 2025. Door er louter op te wijzen dat hij op 23 mei 2023 is getrouwd en sedertdien in België verblijft, brengt verzoeker de door verweerder gedane appreciatie dat het *“een relatief korte periode”* betreft niet aan het wankelen.

2.7. Door verder te herinneren aan zijn inburgeringstraject, zijn taallessen en zijn tewerkstelling bij IKEA brengt verzoeker de door verweerder gedane beoordeling ervan, die hij ook maakt in het licht van artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, niet aan het wankelen. Verweerder wijst erop dat verzoekers attest van inburgering en de taalbewijzen dateren van de periode voordat hij België verliet in 2017. Hij motiveert ook concreet waarom deze attesten niet aantonen dat hij in die mate is geïntegreerd in België dat dit een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verweerder beoordeelt ook verzoekers tewerkstelling. Hij vindt het positief dat verzoeker op de Belgische arbeidsmarkt is terechtgekomen en dat hij hierdoor heeft vermeden ten laste te zijn van het sociale bijstandstelsel. Verweerder maakt vervolgens een balans op en stelt meer bepaald dat deze tewerkstelling en bijhorend inkomen niet volstaan *“om zijn verblijfsrecht te behouden gelet op de relatief korte ononderbroken verblijfsperiode in België, zijn sterke banden met Spanje, het gebrek aan elementen die wijzen op integratie op sociaal en cultureel vlak (zie hieronder) en het gebrek aan beschermenswaardige gezinsbanden met in België verblijvende personen (infra). Indien betrokkene meent dat hij louter op basis van zijn tewerkstelling een verblijfsrecht in België kan claimen, dan staat het hem vrij daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen. Deze beslissing belet hem dat niet.”* Verzoeker gaat op dit alles niet in concreto in, zodat deze beoordeling overeind blijft.

2.8. Verzoeker toont derhalve met zijn betoog niet aan dat de door verweerder gemaakte balans in het licht van artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet waarin de elementen die zijn zaak kenmerken betrokken werden, waaronder het aspect duur van het verblijf, getuigt van een manifeste appreciatiefout, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

Het eerste middel is derhalve ongegrond.

2.9. In een tweede middel werpt verzoeker op: *“schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheids-beginsel”*.

Hij betoogt als volgt:

“Verwerende partij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Verwerende partij is van oordeel dat eisende partij niet aantoont dat hij socio-economisch en cultureel geïntegreerd is.

Eisende partij begrijpt niet wat verwerende partij allemaal verwacht van eisende partij en dat verwerende partij alleszins geen begrip heeft voor zijn situatie en geen rekening houdt met zijn situatie.

Eisende partij is getrouwd op 23.05.2023. Het huwelijk heeft dus bijna 3 jaar stand gehouden.

Eisende partij heeft het emotioneel moeilijk om de echtscheidingsprocedure die ingeleid werd door zijn echtgenote te verwerken.

Binnen een te beperkte periode informatie verschaffen aan verwerende partij omtrent de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong is niet redelijk.

In de situatie waarin eisende partij zich bevindt, had hij minstens enkele maanden de tijd nodig om de gevraagde informatie te verzamelen en voor te leggen in het kader van zijn dossier. Dit werd hem evenwel niet gegund.

Bovendien heeft eisende partij voldoende inspanningen geleverd om geïntegreerd te geraken in de Belgische maatschappij.

Niettemin oordeelt verwerende dat dit niet het geval zou zijn.

Overigens verblijft eisende partij reeds meer dan 2 jaar en 5 maanden in België doch verwerende partij legt dit gegeven gewoon naast zich neer door te verwijzen naar de onvoldoende inspanningen die zouden zijn geleverd, quod non, en de band die eisende partij nog zou hebben met Spanje alwaar hij in het verleden tijdelijk heeft verbleven.

De beslissing van verwerende partij moet om deze redenen vernietigd worden, gezien het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.”

2.10. De in punt 1.4. bedoelde brief bevindt zich in het administratief dossier. Blijkens deze brief kreeg verzoeker de uitnodiging om binnen de maand na de kennisname ervan “(datum kennisname+30 dagen)”, bewijzen voor te leggen zodat verweerder kon nagaan of verzoeker het verblijfsrecht kan verderzetten of niet. Dit werd concreet toegelicht in de betrokken brief. Vermits verzoeker deze brief op 7 april 2025 tekende voor kennisname, houdt het in dat hij tot 7 mei 2025 de tijd kreeg om de gevraagde bewijzen over te leggen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds op 23 april 2025 documenten overmaakte aan de betrokken gemeente in het licht van de in punt 1.4. bedoelde brief van verweerder. Verzoeker maakte aldus ruim voor de deadline de nodige stukken over. Hij kan daarom bezwaarlijk voorhouden dat hij “minstens enkele maanden de tijd nodig [had] om de gevraagde informatie te verzamelen en voor te leggen”, wat “hem evenwel niet werd gegund”. Uit niets blijkt dat verzoeker ooit om uitstel heeft gevraagd om nog meer documenten te verzamelen, dit omdat hij het emotioneel moeilijk had om de echtscheidingsprocedure te verwerken. Hij toont ook niet aan welke documenten hij dan zou hebben voorgelegd die verweerder tot een andere appreciatie hadden kunnen leiden in het licht van artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet dat hem onder meer verplicht om rekening te houden met de “sociale en culturele integratie” van verzoeker. Bijkomend blijkt dus niet welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek.

2.11. Verzoekers overtuiging dat hij voldoende inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in de Belgische maatschappij, toont niet aan dat de door verweerder gedane beoordeling van de “sociale en culturele integratie” van verzoeker in het licht van artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingen-wet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Verder is verzoeker van oordeel dat verweerder het gegeven dat hij meer dan twee jaar en vijf maanden in België heeft verbleven, naast zich neerlegt. Dit mist manifest feitelijke grondslag. Verzoeker wijst erop dat hij in het verleden en tijdelijk in Spanje heeft verbleven maar dit maakt verweerdere beoordeling niet ongedaan dat verzoeker “nu dus iets meer dan twee jaar geleden wat nog een relatief korte periode is” in België verbleef. Verzoeker brengt ook niets in tegen verweerdere beoordeling dat verzoeker nog in het bezit is van een geldige Spaanse verblijfskaart. Voor dit alles kan nog worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is derhalve ongegrond.

2.12. In een derde middel werpt verzoeker op: “schending van het artikel 8 EVRM”.

Hij betoogt als volgt:

“Eisende partij verblijft sinds 12.03.2023 in België en heeft alhier zijn familiaal en sociaal leven uitgebouwd. Het centrum van zijn sociale en economische belangen ligt in België.

Een terugkeer naar zijn land van herkomst zal hem dan ook onnoemelijk veel schade brengen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij voorhoudt.

Deze situatie valt onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip “privé-leven” omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,*
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).*

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Marokko terug te doen keren?

Door te stellen dat hij aldaar familie heeft en niet in België, voldoet de verwerende partij hier niet aan, zeker ook nog eens gezien dit gegeven niet overeenstemt met de werkelijkheid en hij wel familie heeft in België.

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.”

2.13. De Raad ziet niet in en verzoeker legt ook niet uit hoe zijn gezins- en familielevens kan zijn geschonden als verzoeker niets in concreto inbrengt tegen de volgende passage in de bestreden beslissing: *“Wat de gezinssituatie betreft wordt nogmaals gewezen op het feit dat er blijkens het dossier sedert minstens 27.11.2024 geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. Hij staat thans als alleenstaande ingeschreven in het Rijksregister. Hij maakt geen gewag van andere gezinsleden met wie hij er een beschermenswaardig gezinsleven op nahoudt, noch van een relatie met een in België verblijvend persoon. Van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk is geen sprake.”* Het volstaat te dezen niet om simpelweg op te werpen dat hij *“wel familie heeft in België”*.

2.14. Voor wat betreft verzoekers privéleven: artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd als een bepaling die het respect voor het privéleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM in werking stelt (zie mutatis mutandis RvS 12 december 2019, nr. 246.382: *“Par ailleurs, si l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 précitée, il ne fait pas obstacle à l'application de règles, telles celles prévues par l'article 10 de la même loi, qui assurent, moyennant le respect de certaines conditions, la mise en oeuvre du droit au respect de la vie privée et familiale de l'étranger en Belgique.”*).

Uit artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de inmenging in verzoekers privéleven voorzien is bij wet en strekt tot bescherming van legitieme belangen van de overheid (geen verder verblijfsrecht toestaan als er geen sprake meer is van gezamenlijke vestiging met de huwelijks-partner). De voorwaarde dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving komt tot uiting in de balans die verweerder heeft gemaakt waarin hij de elementen heeft betrokken die zijn vermeld in artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont met zijn overwegend theoretisch betoog inzake artikel 8, tweede lid van het EVRM niet aan dat in deze balans zijn belangen disproportioneel ondergeschikt werden geacht aan de belangen van de Belgische staat.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de bestreden beslissing geen terugkeer- of verwijderings-maatregel bevat en verzoeker dus op zich niet verplicht om naar Marokko terug te keren. Verzoeker verliest ook uit het oog dat verweerder in de bestreden beslissing expliciet stelt dat verzoekers Spaanse verblijfskaart geldig is tot 7 juni 2027 en dat nergens uit blijkt dat hij zijn Spaans verblijfsrecht is verloren. Verzoeker blijft daarover volledig stilzwijgend in zijn verzoekschrift. De Raad ziet bijgevolg niet in waarom verzoeker nog een afweging in de bestreden beslissing verwacht over het leed dat zou worden veroorzaakt als hij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten versus het door verweerder nagestreefde legitieme doel van de bestreden beslissing, nog daargelaten de vaststelling dat deze verwachting geen steun vindt in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet en evenmin in artikel 8 van het EVRM.

Het derde middel is derhalve ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA